

SFINȚII TREI IERARHI

Sfinții Trei Ierarhi sunt trei ferestre prin care creștinătatea a privit spre Hristos și a primit lumina de la El. Sf. Grigorie Teologul este simbolul științei teologice, Sf. Vasile Cel Mare este simbolul energiei și al acțiunii puse în slujba oamenilor, iar Sf. Ioan Gură de Aur simbol al râvnei apostolice prin cuvânt și faptă, pentru îndreptarea vieții credincioșilor, după învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Unul reprezintă mintea care gândește, altul gura care propovăduiește și al treilea mâna care lucrează, deși fiecare a avut și minte și gură și mână care lucrau într-o desăvârșită armonie și unitate. Fiecare dintre ei erau deopotrivă neîntrețuți păstori sufletești, mari dascăli ai lumii creștine, propovăduitori și apărători ai dreptei credințe. Opera lor este vastă, iar activitatea lor a cuprins toate domeniile și aspectele vieții: social, cultural, pastoral-misionar, dar au strălucit prin contribuția lor în formarea învățaturii celei adevărate și păstrarea ei în fața celor ce o atacau din toate părțile. Au trăit în secolul IV al erei creștine, secol numit de drept cuvânt „secolul de aur al creștinismului”. „De aur” pentru că în acest secol au trăit cele mai mari personalități ale Bisericii, dar și pentru că în acest secol s-a formulat, pentru totdeauna, de către Biserică, la prin primele doua sinoade ecumenice, dogma fundamentală a creștinismului, Sfânta Treime. Sf. Grigore de Nazianz a participat la Sinodul II ecumenic, unde s-a formulat învățătura despre Dumnezeu-Sfântul Duh. Ei au avut o contribuție hotărâtoare, atât la formarea învățaturii celei adevărate, cât și în păstrarea și răspândirea ei. Înzestrați cu calități alese, instruiți la cele mai înalte școli ale timpului, favoriți la o glorie ușoară și urșiți parcă din leagăn la celebritate, cei trei sfinți au renunțat foarte ușor la toate acestea și au primit jugul lui Hristos

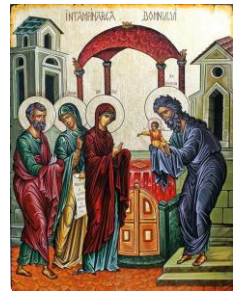

cel plin de greutate și suferințe, dar cu conștiința împăcată că și-au ales calea cea bună. Unind o cultura vastă, enciclopedică, cu o adâncă evlavie și îmbinând viața contemplativă cu cea mai activă cu putință în duh de muncă necurmată, de jertfelnice până la moarte, ei stau de veghe și azi ca modele vii, nepieritoare, închinare Bisericii și omului, cu durerile și bucuriile lui, cu căderile și înălțările lui, și Evangheliei lui Hristos cel răstignit dar înviat și înălțat în slavă. Prin cuvântul, prin scrisul și pilda vieții lor, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Gură de Aur sunt modelele de slujire și dăruire pentru binele oamenilor. *Cu rugăciunile acestor trei ierarhi, Hristoase Dumnezeule nostru, și cu ale tuturor sfinților surpă și risipește ridicările eresurilor; și pe noi în unire și pașnică așezare ne păzește și ne învrednicește de împărăția Ta cea cerească, că binecuvântat ești în vecii*

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

- Să nu mai umblăm orfan, ci Să-L primim pe Hristos -

Sfântul Simeon a fost unul dintre cei 70 de înțelepți care au fost aleși, la porunca lui Ptolemeu, faraonul Egiptului, să traducă Legea lui Moise și toate proorociile din ebraică în greacă. Aflăm din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție despre istoria bătrânului Simeon și cum a ajuns el sub îndrumarea Duhului Sfânt, Care l-a trimis la Templu, unde l-a primit în brațe pe Pruncul Iisus Hristos. Să-L primim și noi pe Iisus Hristos în sufletele noastre. Iar semnificația acestei sărbători să miște inima noastră, să ne fie de învățătură. Pruncul Iisus a fost adus la biserică - pruncii noștri să-i aducem la biserică; dreptul Simeon l-a primit în brațe pe Hristos - să-L primim și noi nu numai în brațe, ci în noi, în inima noastră, în mădularele noastre, în sângele nostru sub forma Pâinii și a Vinului, Trupul și Sângele lui Hristos, cum zicem la rugăciunile dinainte de Împărtășanie. De fiecare dată la Sfânta Liturghie, Iisus Hristos Se răstignește și ni Se dăruiește, în Sfânta Împărtășanie, împărtășindu-ne în chip nevăzut de darurile lui Dumnezeu. De aceea, când ne împărtășim, să ne împărtășim ca și când ne-am împărtăși prima dată, ca și când ne-am împărtăși ultima dată, ca și când mâine am muri, cu atâta cutremur și credință și dorință de unire cu Dumnezeu. Pentru că nu știm dacă mai apucăm să ne împărtășim încă o dată. Dacă nu ne îndreptăm viața, facem un efort zadarnic. Venirea la biserică este un efort. Faptul că vii de acasă, lași ce ai acasă, stai în picioare, stai în genunchi, uneori e prea frig, alteori e prea cald, aluneci pe gheață și altele. Efortul acesta să nu fie zadarnic. Să fie cu inimă curată, cu inimă smerită, să nu fim certați, să fim împăcați, să ne facem rugăciunile, rânduiala. În biserică este frumos. Dar să nu venim numai pentru frumos, numai pentru cântare, să nu venim nici numai pentru obicei. Este bine să respectăm moșii și strămoșii noștri care veneau la biserică, dar nu numai pentru aceasta. Ei veneau și cu credință și cu inima lor mișcată către Dumnezeu și așa să facem și noi. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu, a Cărui întâmpinare o sărbătorim astăzi. Ca Prunc, Iisus a fost adus la Templu spre a fi întâmpinat. Ca Mântuitor, acum, prezent în Sfintele Biserici, ne cheamă să venim noi, spre a-L întâmpina, așa cum am făcut și astăzi. De aceea, la fiecare Sfântă Liturghie Îl întâmpinăm, minunându-ne de întrevederea tainică a mântuirii, simțind parcă, la sfârșit, impulsul de a rosti împreună, preoți și credincioși: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace că văzură ochii mei mântuirea adusă prin jertfa Ta, care se înnoiește la fiecare Sf. Liturghie, cum s-a reînnoit astăzi...”

† Noi nu iubim pe oamenii pentru lucrurile în care sunt puternici, ci pentru lucrurile în care sunt slabi. Slăbiciunile ne țin laolaltă, neputințele ne unesc. Amin.

DUMINICA VAMEȘULUI ZAHEU

„Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”

Pocăința casei lui Zaheu din Sfânta Evanghelie de astăzi este un exemplu viu de întoarcere la Hristos pentru familia creștină din zilele noastre, pentru noi toți care suntem fii ai lui Dumnezeu după har și oameni păcătoși după fapte. Dacă n-ar fi mila lui Dumnezeu și pocăința prin care suntem miluiți și iertați, nimeni dintre creștini nu ar putea fi mântuiți. Dumnezeu care ne-a creat, ne oferă în dar mila și dragostea Lui de Tată, iar noi ca fii, trebuie să-i oferim pocăința noastră, smerenia noastră, lacrimile noastre de căință, spovedania și părăsirea păcatelor. Dumnezeu este atotștiutor și cunoscător al inimilor noastre. El ne știe înainte de a ne naște. El cunoaște și vede cugetele minții și inimii fiecăruia dintre noi. De la Botez și până în clipa morții, îngerii noștri păzitori scriu faptele și gândurile noastre bune și rele. El ne numără pașii pe care-i facem la biserică, la pocăință, la cercetarea bolnavilor sau la săvârșirea

faptelor rele. Iar în ceasul morții, îngerii noștri păzitori ne însoțesc, împreună cu faptele noastre bune și rele, până la scaunul judecății, în fața Dreptului judecător, Iisus Hristos. Dacă în timpul vieții noastre ne-am spovedit păcatele la preoți, dacă le-am părăsit și am făcut canon pentru ele, la judecată nu vom mai fi întrebați și osândiți pentru păcatele mărturisite și ispășite. Dar dacă vom muri nepocăiți, adică nespovediți și în grele păcate de moarte, cine ne va scoate din chinurile iadului? Pocăința vameșului Zaheu este un model de pocăință pentru toți creștinii și este singura cale de îndreptare și împăcare cu Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Zaheu vameșul întâi L-a căutat pe Dumnezeu, apoi L-a primit cu bucurie în casa sa. După aceea și-a mărturisit păcatele de bună voie și a luat singur canon de pocăință pentru cele făcute și la urmă Mântuitorul l-a dezlegat de păcate prin cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam!” (Luca 19, 9). Fiecare dintre noi semănăm oarecum cu Zaheu, pentru că toți suntem biruiți de lăcomie, de zgârcenie, de răutate, de nepăsare, de nepocăință. Încă și casele noastre seamănă cu casa lui Zaheu, pentru că în ele, ca și în noi, stăpânește mândria, grija numai pentru trup, pentru averi, pentru desfrânare, pentru beție, pentru cele trecătoare. De aceea sunt și atâtea boli, certuri și dezbinări în familiile creștinilor, pentru că puțini mai sunt care caută din inimă pe Dumnezeu și doresc cu adevărat mântuirea sufletului. Dar Dumnezeu, care știe toate și privește în inimile noastre, are întotdeauna milă de noi. Asemenea lui Zaheu, El vine înaintea noastră să ne cheme la pocăință și dorește să intre în casa sufletului nostru. Hristos vine la noi mai ales prin rugăciune, prin milostenie, prin pocăință. El vine la noi prin Spovedanie și Împărtășanie, care se sfințește și se dă celor vrednici în timpul Sfintei Liturghii. Dacă ne vom schimba viața, atunci Hristos ne va chema la El, ca pe Zaheu, va veni la noi și ne va zice: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia...”. Amin.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Martți 1 februarie	08:00 17:00	Aghiazma Sfântului Trifon Vecernie la Întâmpinarea Domnului
Miercuri 2 februarie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
Vineri 4 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 februarie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 6 februarie	07:00 11:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Comoara morții

Un pustnic a intrat într-o peșteră din cauza ploii și a găsit o comoară. A ieșit foarte speriat din peșteră strigând: „Am văzut moartea!”. Afară s-a ciocnit cu trei bandiți, care privind în jur l-au întrebat: „Moșule, unde este moartea?”. Pustnicul i-a dus în peșteră și le-a arătat tezaurul, descoperit din întâmplare. La vederea aurului, cei trei bandiți și-au simțit inima tresăltând de bucurie și vicleni i-au spus: „Ai dreptate, moșule, pleacă departe de aici”. După plecarea bătrânului, hoții au rămas lângă aur, care era foarte mult, întrebându-se, cum să-l care din vârful muntelui. Până la urmă au hotărât ca unul să meargă să aducă provizii și căruțe, iar ceilalți doi să rămână de pază. Cel care a coborât în târg, după provizii, se gândea: „În târg voi bea și voi mânca pe săturate, voi petrece...apoi voi cumpăra provizii, pe care le voi otrăvi și astfel voi rămâne singurul stăpân al comorii”. Cei doi tâlhari rămași de pază s-au sfătuit: „O jumătate din comoară este mai mare decât o treime. La întoarcere, îl vom ucide pe cel plecat în târg și vom împărți comoara în două”. Și așa au făcut. L-au omorât pe tovarășul venit din târg cu provizii și căruțe, au mâncat hrana otrăvită de el și astfel au murit cu toții.

Nedreptatea și lăcomiaucid!

Rugăciune și faptă

Într-o zi, s-au întâlnit într-o bibliotecă trei creștini. Pătrunși de frumusețea cărților pe care le citeau, nici nu au observat când s-a făcut seară. Când doar ei mai rămăseseră în bibliotecă, au început să discute aprins despre ceea ce citiseră peste zi. Deodată, lumina s-a stins și au rămas cufunțați în întuneric. Unul dintre ei zise: „Hai să ne rugăm și poate Dumnezeu se va îndura de cel care se roagă mai frumos și lumina se va aprinde”. Ceilalți doi au fost imediat de acord. Primul a început să se roage. Ruga sa a fost atât de frumos spusă, dar camera a rămas în continuare în întuneric. Atunci, s-a rugat și al doilea. Rugăciunea lui nu putea să nu te impresioneze. Cuvintele veneau din suflet, spuse cu multă evlavie, dar lumina a rămas tot stinsă. În sfârșit, a început și cel de-al treilea să-și spună rugăciunea. Doar că, în timp ce rostea cuvintele cu smerenie, liniștit și cu grijă, s-a ridicat de la masa unde se aflau cu toții, a plecat încet, pe băjbăite spre intrare, a găsit tabloul electric, a schimbat siguranța și s-a întors. În timp ce el își încheia rugăciunea, spunând „Amin!”, întreaga încăpere a fost inundată de lumină. Apropiindu-se de prietenii săi, nedumeriți, le spuse, arătându-le Biblia de pe masă: „Mai devreme, citeam din Sfânta Scriptură. Când s-a stins lumina, eram tocmai la versetul care spune:

Mântuirea și rugăciunea nu stau în vorbă”.